

... da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega:
R a s t .

(Srečko Kosovel, Prerojenje)

POZIV MLADINI!

V črnogledem, kriznem obdobju, ki zajema ves svet, se poziv k aktivnosti zdi malodane drzen. Izraza pozitivnega in absolutnega modela družbe ni. Križa svetovnega marksizma (razen dežel, kjer je ta nazor obvezujoč) in zahodnega kapitalizma (liberističnih sistemov) se vzdržuje v stanju »prisilnega miru«. Oba svetovna sistema vodita v strategijo naraščajoče napetosti in se ujema v sorazmernju povečanih arzenalov orožja. Pacifizem ostaja parola maloštevilnih idealistov. To so dejstva, o katerih ni mogoče dvomiti!

Za ideološkimi modeli se skrivajo interesi velesil, da bi nadvladale svetu. Kateri nazor naj bi bil za mladino odrešilni? Če je manjšinska stvarnost zajeta v sodobnem viharjem obdobju, kakšno zadržanje naj zavzame do svetovne krize? Kako reagira mladina v njej? Ali je še mladina danes nositeljica idealov in načrtov za bodočnost? Treba je resnično razmisliti in diskutirati o tem na vseh mogočih forumih.

Vsaka generacija nosi v sebi nove, originalne, družbene ideale, kajti družbe se s časom razvijajo in zadobijo nove poteze. Še posebej v zamejstvu je čutiti potrebo po analizi družbene dimenzije organizacij in mladine sploh. Čemu tako mrtvilo? Na ravni mladih kadrov, univerzitetnikov je čutiti popolno agonijo; edinole šport ostaja srečni otok, kjer je aktivnost in zavzetost mladine množična in stabilna. Ne gre za to, da bi jemali športu važnost in narodnoobrambno vlogo. Toda razvedrilo in prosti čas gotovo ne moreta nadomestiti druge aspekte družbene stvarnosti: ekonomijo, kulturo, znanost, ki so pripomočki za izgradnjo novih modelov manjšinske stvarnosti.

Poskus sodelovanja tržaške, goriške in koroške mladine na publicistični ravni naj bo sedaj usmerjen predvsem v »nove dalje«, tj. v iskanja izhodišč in v potrjevanja obstoječih stikov na politični sferi in na ravni organizacij. Z vsemi močmi je treba ohraniti narodno, kulturno, jezikovno in ekonomsko identiteto; za dosego teh ciljev je potrebno investirati znanje o vseh družbenih aspektih in se zavedati, da biti Slovenec je danes samo plus in ne minus: in na to moramo biti ponosni!

R. F.

Mir da, toda kakšen!

»Mir«: stanje brez vojne, spopadov; stanje brez preprirov, sporov med ljudmi... (Slovar slovenskega knjižnega jezika).

Zdi se, kot da bi iz vseh slovarjev sveta izbrisali to besedo, kot da bi ves svet naenkrat zblaznel, kot bi vsi tisti, ki tako ali drugače držijo v svojih rokah vajeti oblasti, popolnoma izgubili glavo v ekstatičnem vrtincu smrti.

Kralj pravi Malemu princu (Antoine de Saint - Exupery): »Oblast temelji predvsem na razsodnosti. Če bi svojemu ljudstvu zapovedal, naj skoči v morje, bi se uprlo. Jaz pa imam pravico zahtevati poslušnost, ker so moji ukazi razsodni«.

Toda ali se lahko današnji vladarji ponašajo z razsodnostjo? Kako morejo prepričati otroka ali preprostega človeka s pravljico, da je za ohranitev miru potrebno oboroževanje?

Ljudstvo je torej nemirno. Z zaskrbljenostjo sledi namestitvi jedrskih raket na zahodu in na vzhodu Evrope. Evropa! Zibelka sodobne kulture postaja smodnišnica sveta!

Rekel sem torej, da je širša javnost zaskrbljena in nemirna. Iz dneva v dan si sledijo množični pohodi za mir po vsej Evropi in drugod po svetu. V zvezi s tem se mi pa porajata dva dvoma: v koliki meri izražajo ti pohodi resnično željo po miru brez političnih ozadij in koliko lahko vpliva javno mnenje na politične odločitve naših državnikov. Zgleda, da prav malo, saj so prav v teh

dneh prinesli v Veliko Britanijo prvo pošiljko ameriških raket.

V zadnjih mesecih smo bili tudi v Italiji priča dvema večjima manifestacijama za mir. Prva je bila 22. oktobra v Rimu. Ta pa ni zadovoljila vseh komponent italijanske javnosti, predvsem ne kritičnih katoličanov. Tako so pripadniki dobro poznanih mladinskih organizacij »Comunione e liberazione« in »Movimento popolare« 7. novembra priredili v Milanu množično srečanje, ki so mu dali naslov »Druga plat miru«.

Naša javnost ni bila seznanjena s to pobudo, ali bolje — je bila o pobudi le slabo informirana (glej »Primorski dnevnik« 8.11.83), zato se mi zdi potrebno, da napolnimo to vrzel s kratkim poročilom.

Namen srečanja je bil, da pokaže ne le na nevarnost, ki nam preti z namestitvijo raket na Siciliji, marveč spomniti tudi na sovjetske SS-20, ki že dalj časa grozijo zahodni Evropi. Opozorili pa so tudi na nekatere druge oblike nasilja, ki so na svetu v rabi.

Pri manifestaciji so bili prisotni trije ugledni gostje. Sergej Batrovin, 27-letni sin sovjetskega diplomata, je eden soustanoviteljev skupine za vzpostavitev zaupanja med ZDA in SZ. Študiral je v Ameriki in se bavi s slikarstvom, a vse njegove slike, ki so poveličevale mir, mu je zaplenila sovjetska tajna obveščevalna služba. Bil je 14krat aretiran in nekaj časa zaprt v umobolnici.

(Dalje na naslednji strani)

O B V E S T I L O

EVROPSKO ROMANJE MLADIH V PARIZ

od 28. decembra 1983 do 1. januarja 1984

Odhod iz Ljubljane 27. decembra, vrnitev v Ljubljano 2. januarja. V Parizu bivanje po krščanskih družinah. Vsako dopoldne: sodelovanje pri programu po župnijah, zvečer pa v centru mesta. O posebni pripravi bodo prijavitelji obveščeni. Prispevek 6000,00 din. Prijave do konca oktobra na naslov

dr. Rudi Koncilija
Mirana Jarca 5
68340 Črnomelj
JUGOSLAVIJA

POGOVOR S SLOVENKO IZ KANADE

Naša naloga je, da bralce informiramo ne samo o našem delovanju, naših problemih in skrbeh, ampak da sežemo dlje in da se tudi sami vključimo v akcijo za povezavo vse slovenske mladine, pa naj živi kjerkoli, v matični domovini, v zamejstvu in v zdomstvu. Morda prav o zdomcih najmanj vemo. Stiki so težki, razdalje kar precejšnje, pa tudi dobre volje včasih manjka. Zavedati pa se moramo, da je tudi v svetu veliko mladih Slovencev in Slovenk, ki so narodno zavedni, ki se zanimajo za narodnostne in bivanjske probleme, ki so pripravljene sodelovati pri kakšni skupni akciji. Tokrat imamo tu pred sabo zanimiv pogovor z mlado Slovenko iz Kanade, Zorko Petrovšek, ki živi v Torontu, kjer je vključena v kulturno in umetniško delovanje.

Vpr.: Kako so Slovenci organizirani v Torontu?

Odg.: Središče Slovencev v Torontu sta dve fari. V cerkvi imamo maše v slovenščini. Imamo pa tudi slovenska društva kot so Marijina družba, pevski

zbori, slovenska šola, otroška zabavna ura, skavti in skavtinje, mladinski klub, športni klub, folklorne skupine, slovensko gledališče, itd.

Vpr.: Kako ohranjate slovensko kulturo v Kanadi?

Odg.: Našo kulturo ohranjamo s tem, da se združujemo in sodelujemo pri slovenskih organizacijah. Imamo pa tudi vsako leto mednarodni festival, kjer sodeluje veliko Slovencev. Festival se imenuje »Caravan« in traja deset dni. Vsak narod v Torontu pripravi svoj paviljon, v katerem predstavi drugim posebne lastnosti in navade, svoje ples, obrt in tudi hrano. Vsak narod da svojemu paviljonu ime mesta iz narodnega ozemlja. Slovenci smo imenovali naš paviljon »Ljubljana«. Delamo celo leto, da se pripravimo na festival in da bi se čim bolj izkazali.

Vpr.: Kako se počutite v Kanadi?

Odg.: Kanada je dežela, kjer je zastopanih več kultur. Tako lahko rečemo, da je malo ljudi, ki se počutijo prave Kanadčane. Razlikujemo se po narodnosti naših staršev ter narodnosti, v kateri smo bili vzgojeni. Mi se še vedno čutimo Slovence.

Vpr.: Kako gledate na domovino vaših staršev?

Odg.: V slovenski šoli, katero obiskujemo še posebej, se mladina uči predvsem o zgodovini Slovencev, o zemljepisu in literaturi. Vsak tudi rad obišče Slovenijo, uživa njene lepote in najde večje razumevanje za svojo rodno domovino.

Vpr.: Kakšni so problemi slovenske mladine v Kanadi?

Odg.: Problemi slovenske mladine v Kanadi so isti kot so problemi mladine drugih izseljenih narodov v Kanadi: Kako ohranjati kulturo staršev v drugi deželi, daleč od domovine svojih staršev. Asimilacija je cilj okolice in to je tudi delno potrebno za uspeh v kanadski družbi. Problem se izraža tudi v tem, da se vedno več mladih ženi in moži z osebami drugih narodov.

Vpr.: Kaj mislite, v čem se razlikujete od problemov zamejcev v Trstu?

Odg.: Problemi zamejcev v Trstu so mi skoraj popolnoma neznani. Slutim pa, da so precej podobni našim v Kanadi. Razlika je v tem, da smo v Kanadi bolj daleč od domovine in da živimo v deželi, kjer je način življenja precej drugačen od evropskega. Tudi pri nas čutimo vpliv več različnih narodov. Tako se moramo Slovenci v Kanadi bolj boriti za ohranitev naše kulture.

Vpr.: Ali mislite, da bi lahko imeli stike z drugimi zamejskimi Slovenci in v kakšni obliki naj bi bilo to povezovanje?

Odg.: Idealna bi bila izmenjava študentov, le razdalja to skoraj onemogoča. Za začetek predlagam povezavo v pisni obliki z izmenjavo mnenj in pogledov posameznikov. Uspeh takega povezovanja je odvisen od zanimanja, vsled česar predlagam bralcem Rasti, ki bi se za to zanimali, da javijo uredniku te publikacije svoje naslove in želje ter eventualne predloge za delo v bodoče.

Dogodivščina Maksa Domeja in Petra Kassla

Gotovo se marsikdo spominja Maksa Domeja, nasmejanega in atletskega načelnika Slovenskih Koroških skavtov, s katerimi smo taborili v zadnjih letih. Maks Domej se je s prijateljem Petrom Kasslom, ki je prav tako avstrijski državljani in doma iz Celovca, 1. novembra mudil v Ljubljani. Organi javne varnosti pa so ju zvečer »brez povoda ustavili...« — tako sama pripovedujeta v protestnem pismu, objavljenem v »Nedeljskem Dnevniku« (13. novembra 1983) »...nama izpraznili žepe, odvzeli potne liste, dokumente, zasebne naslove, naju ločeno zasliševali, naju držali zaprti sedem ur in nama grozili s težkimi posledicami zaradi tipkopisa o Medjugorju, ki sva ga imela pri sebi. ... Kljub protestu, ki ga izražava, sva hvaležna policijskim organom, da niso uporabili fizične prisile in da so nama vrnila vse prej vzete predmete. Trpeli pa so najini živci. Upava, da je bila to res samovoljna pomota nekaterih oseb, ne pa sistematično ravnanje«. V pripisu uredništva, ki bralcem posreduje pojasnilo UNZ, beremo, da je tistega dne potekala v Ljubljani širša policijska akcija zaradi »večjega kriminalnega dejanja«. Maks in Peter sta bila v tem okviru odpeljana na postajo milice, kjer »sta bila zaradi njune nepripravljenosti sodelovati v preiskavi pridržana, saj sta imela pri sebi... tipkopis o Medjugorju«. Tam pa da so bila verska čustva zlorabljena v nacionalistične namene. Ni jasno, ali je zaključek uredniškega pripisa humorističen. Piše namreč: »Veseli nas, da Peter Kassl in Maks Domej v svojem pismu sama ugotavljata korektnost preiskave«.

Mir da, toda kakšen!

Pred petimi meseci so ga izgnali iz domovine.

Drugi gost je bil ruski pisatelj v izgnanstvu Vladimir Maximov, ki trenutno živi v Parizu, tretji pa pravoslavni teolog Olivier Clenet.

Goste in pobudo je predstavil Roberto Formigoni, predsednik gibanja »Movimento popolare«. Med drugim je povedal, da ne smemo miru istovetiti le z razorožitvijo. Če res želimo mir, moramo najprej spoštovati svobodo. Tu je naštel pokole v Afganistanu, sestrelitev korejskega letala, atentat na mirovne sile v Libanonu, izkrcaje ameriških sil na Grenadi, zapiranje ruskih disidentov v umobolnici.

Manifestacija, katere se je udeležilo okrog 15.000 mladih, se je sklenila z mogočno baklado, ki je šla do milanskega Duoma. Tu so trije študentje prebrali tri poslanice: eno Nobelovim nagajencem, eno Reaganu in Andropovu in eno OZN. Njih vsebina pa je: SZ naj takoj odstrani ali zniža število svojih SS-20 in ZDA naj ustavi svoje rakete. Evropa ne potrebuje zaščite, ampak miru. ZDA naj pustijo Grenado. OZN pa naj ponovno dobi vlogo, ki ji pristaja, in naj se pogajanja za razorožitev ponovno začnejo.

Po članku, ki ga je napisal Nicola D'Amico za »Corriere della Sera« (8.11.83) priredil M. Kravos

»Zgodilo se je, kar se ne bi smelo zgoditi«

Bojan Stih je pred kratkim stanje slovenske kulture takole orisal:

»Na kulturnem področju je med nami vse več ‚analfabetov‘ ... To pa počne ‚gospodarstvo‘ toliko laže, kolikor bolj razpada naš šolsko-vzgojni sistem. Ta trenutek smo v nevarnosti, da bomo postali narod s šolami brez vzgoje v njih, kajti v tehniko usmerjeno šolstvo, kakršnega zdaj pozna matična Slovenija, se kaj lahko sprevrže v čisto zanikanje učenja, spoznavanja in mišljenja. Kultura, ki je sinteza človekovega umetniškega, znanstvenega in fizičnega dela, je naše najbolj pristno dejanje. Zakaj le kultura človeka obvaruje pred tehnično predmetnim suženjstvom. Gorje sveta pa sta povzročila gospodarstvo in politika, zato je kultura v svojem jedru moralni korektiv v praktičnem, posvetnem sistemu gospodarstva in oblastništva. Države, bi lahko zapisal. Socializem pa je možen le kot kultura in svoboda človeka.«

Gotovo ima naš sedanji učno-vzgojni sistem precej pomanjkljivosti v smeri, ki jo analizira avtor. Naše šolstvo je preživelo že mnogo reform, ki so prinesle veliko dobrega in še več napak. Številni problemi so se pojavili, med drugim tudi neenotnost in neuskkljenost programov z drugimi republikami. Vse te pomanjkljivosti pa naj bi popravila Komisija za programiranje in sistem vzgoje in izobraževanja, ki je letos poleti začela intenzivno pripravljati t.i. Skupna programska jedra, ki naj bi končno spravila v red in poenotila celotno jugoslovansko vzgojo in izobraževanje.

S tem v zvezi pravi Ciril Zlobec: »Zgodilo se je, kar se ne bi smelo zgoditi: pod geslom nekaterih temeljnih premis naše družbe (bratstvo, enotnost) so dokaj neodgovorne skupine ljudi (komisije) izoblikovale dokument, ki ima v sebi številne prvine nespornost in nesoglasij, pritiskov in vsiljevanj, zanikanja ustavnih norm, skratka: dokument, ki je že kot predlog za mnoge žalitev in ponižanje ... Zelo mučno je zapisati nekatera dejstva, a je vendar potrebno: v uradni obrazložitvi historiat nastajanja tega dokumenta je zapisano: ‚Pripominjamo, da je ta predlog sestavljen na osnovi pripomb in stališč iz razprav, ki so potekale v letih 1982 in 1983 v vseh republikah in pokrajinah.‘ ... Zapisano je tudi: ‚Na temelju tega dokumenta, rezultatov javne razprave ...‘ Ali: ‚Zahteve z javne razprave ...‘ In spet: ‚Razporejanje programskih vsebin po razredih — kar je zahtevala javna razprava ...‘ Stopnja sposobnosti, ki smo jo v naši družbi vendarle že dosegli, terjaja, da povemo o tem resnico, zelo preprosto resnico: Kdaj in kje so bile (v Sloveniji) javne razprave, ki bi od načrtovalcev Predlo-

ga že zahtevale tako usodno spremembo v kulturni in nacionalni vzgoji.«

Torej, če povzamemo ta razmišljanja o novorojenih SPJ, moramo priznati, da je tu precej stvari gnilih in nesprejemljivih. Ustavimo se še pri SPJ.

Poenotenje šolskega sistema v SFRJ je verjetno potrebno tako zaradi enakovrednosti izobrazbe, spričeval, prehoda med šolami v SFRJ kot tudi zaradi potrebe po spoznavanju jugoslovanskih narodov in narodnosti med seboj, kar je pogoj za življenje v bratstvu.

V okviru skupine, ki sestavlja SPJ vlada mnenje, da bi se narodi med seboj najbolje spoznali v šoli preko predmeta »Materin jezik s književnostjo«. To pa nikakor ni sprejemljivo za nas Slovence, ker to pomeni, da bi pri pouku tega predmeta razširjeno obravnavali kulturo bratskih narodov, s tem pa bi bil program domače, slovenske književnosti močno okrnjen. Kot ilustracijo naj navedem dejstvo, da bi pri Slovenskem jeziku s književnostjo v prvem razredu osnovne šole od slovenskih pesnikov spoznali samo nekaj Župančičevih pesmi in da bi se učenci prvič srečali s Prešernom šele v osmem razredu.

Prav predmet »Slovenski jezik s književnostjo« pa je bil do zdaj nosilec in prenašalec kulturne in umetniške dediščine, ki je oblikovala mladega človeka, njegovega duha in zavest, da je Slovenec. To je torej sporno pri jedrih in tu se je zataknilo, ker na jedra, taka kot so, ne moremo pristati. To je pritisk na našo bit in poskus zatiranja slovenske kulture. Moramo se boriti za ohranitev nacionalne kulture — kajti posebnosti in razločki narodov in narodnosti so naše veliko bogastvo in dolžni smo to bogastvo ohranjati.

Tine Tesar, Slovenija

Zasedli smo strokovno šolo

Na eni izmed naših slovenskih višjih srednjih šol je nastal letos hudo problem: električna napeljava v obeh laboratorijih poklicnega zavoda »J. Stefan« ni odgovarjala varnostnim predpisom. Prav zaradi tega je že od začetka šolskega leta pouk potekal v okrnjeni obliki brez praktičnega dela v laboratorijih. V taki situaciji je 120 dijakom poklicnega zavoda pretila resna nevarnost, da bodo izgubili šolsko leto. To velja še posebej za monterje RTV in kemijske operaterje, ki bi utegnili zaključiti šolsko leto neocenjeni. Prav tako je trda predla desetim profesorjem, ki bi morali poučevati v laboratorijih: grozil jim je namreč odpust.

Zaradi teh težav, zaradi zavlačevanja z začetkom prepotrebni preureditveni del in tudi zaradi nemarnosti in brezbržnosti pristojnih oblasti, smo dijaki slovenskih višjih srednjih šol v sredo, 19. oktobra zasedli poklicni zavod »J. Stefan«. Že ob začetku zasedbe smo se zmenili, da z akcijo ne bomo prenehali, vse dokler se ne bodo začela popravljala dela.

Poleg dijakov so se našemu protestu pridružile vse komponente šolskega življenja. Proforski zbor in zavodski svet sta sicer dijakom izrazila svojo solidarnost, a sta nas obenem pozivala, naj se čim hitreje vrnemo v šolo. Predlagali so tudi alternativni pouk, ki pa ga niso sprejeli. S tem pa so pokazali premalo razumevanja za naše probleme.

Med zasedbo je bilo na poklicnem zavodu več sej in imeli smo tudi razna srečanja z odborniki za šolstvo. Po devetih dneh smo prekinili zasedbo, ker smo končno dobili uradno zagotovilo, da je pokrajina sprejela sklep o kritju finančnih stroškov za popravila in da se bodo dela začela v najkrajšem času.

Redni pouk se je sedaj že začel in upati je, da bi se v bodoče podobna zavlačevanja ne ponovila.

Dario Kovačič

»Bilten« ima novo uredništvo

Po poletnem premoru sta izšli prvi dve letošnji številki ljubljanskega »Biltena«, »verskega časopisa študentov in izobražencev«. Na predlog Lojza Peterleja je bil izpuščen predlog »za« v podnaslovu. Tako ni več verski časopis za študente in izobražence, ampak ... študentov in izobražencev. Namen uredništva je, da bo tudi ta simbolična sprememba pripomogla k aktivnejšemu sodelovanju mladih in laikov. Dosedanji odgovorni urednik »Biltena« Rudi Koncilija je zapustil Ljubljano in nastopil novo službo, na njegovo mesto pa je stopil Janez Gril, novi medškofijski a-

sistent za mladinsko pastoralo. Glavni urednik časopisa je Matjaž Puc, ki ga tu poznamo predvsem po njegovi knjižici »Spreobrnjenje«. V drugi številki »Biltena« piše M. Puc na str. 13: »... Mislim, da je namen Biltena predvsem sveže poročanje o delu v občestvih, pričevanje o njihovem življenju in prizadevanju ter povezava med njimi. Tu ne bi smelo manjkati kritičnih, prizadevitih in življenjskih prispevkov. Tudi če bi bili včasih takšni prispevki boleči: verski tisk v Sloveniji se danes preveč boji »problematičnih« tem, teksti

dalje na 48 strani ■

Utrip nekega verskega občestva

Dragi prijatelji, ker vas zanima delovanje verskih občestev, sem sklenil odzvati se vašemu vabilu, naj kaj napišem za Rast. Napisati kaj o verskih občestvih nasploh bi bila zame prehuda naloga, saj se občestva medsebojno razlikujemo. Najbolje lahko napišem o občestvu, kateremu pripadam sam.

Primorci II., naš uraden naziv, se zbiramo ob ponedeljkih zvečer v prostorih Teološke fakultete v Ljubljani. Vodi nas g. Vinko Kobal. Na letošnjih srečanjih smo kot vsako leto poudarjali predvsem versko poglobitev posameznika, rast v zrelo krščansko osebnost. Ali je predavanje pripravil voditelj ali kdo izmed študentov, vedno je služilo za nadaljnji pogovor.

Posredoval bi vam rad le nekaj glavnih tem, ki so se zvrstile na naših tedenskih srečanjih. Ponedeljkovi pogovori so se sukali predvsem okrog pojma SKUPNOST. Skupnost (koinonija) je milostni predlog, ki ga je Bog daroval in predlagal človeku, da bi ga odrešil. Ali smo danes v tem svetu lahko resnična skupnost? Ali smo lahko prava TOVARIŠIJA? Je to uresničljivo? Skupnost ni sad človeškega uma, ampak božji dar, torej je uresničljiva. Globoko v sebi čuti človek potrebo po pripadnosti skupnosti. Hočem biti tam, kjer morem zadovoljiti svoje temeljne-človeške-potrebe. Kristus je podal svoj predlog skupnosti človeku, da bi ga odrešil. Veleumi sveta so človeka pošiljali v razne vojne in revolucije, sami pa so sedeli za mizami in želeli človeštvu dobro. Jezus se od njih bistveno razlikuje, kajti rekel je: »HODI ZA MENOJ, torej bom jaz okušal pred teboj vse, kar te lahko doleti«. Ena temeljnih dimenzij človeka v skupnosti je aktivnost. Človek namreč oblikuje skupnost, le-ta pa mora posredovati odmev, ki me oblikuje. Vera potrebuje energije, aktivnosti, delavnosti, samostojnosti...

Ustavili smo se tudi ob pojmu svobode in neodvisnosti. Nekdo je rekel, da je človek svoboden in neodvisen tudi takrat, ko je pripravljen tvegati avan-

»BILTEN« IMA NOVO UREDNIŠTVO

pa so povsem očisti častne izjeme), lepši so sicer, hkrati pa velikokrat osladni in neživljenjski.« Janez Gril piše v uvodniku prve številke letošnjega delovnega leta: »... Cilj našega gibanja je prizadevanje za takšno krščansko duhovnost, ki nas bo priganjala k delu za naš svet, a nam obenem ohranjala in poglobljala smisel za vse, kar ga presega. Med svetnim in svetim obstaja stalna napetost. Naša dolžnost je, da iz te napetosti ustvarimo ne destruktivno silo, ki bi hotela uničiti eno ali drugo, ampak kreativno moč, ki bo gradila oboje...«

turo, katero nam je predlagal Jezus Kristus.

Drugič smo se ustavili ob pojmu skrivnostnega. To je dimenzija, kjer se naši neverujoči prijatelji bolj slabo znajdejo, nekateri pa povsem odpovedo in se nočejo o tej stvari pogovarjati. Zrela krščanska osebnost, ki je sicer na zemlji, mora biti uprta v nebo, v skrivnost. Človeka je strah skrivnostnega, na vsak način hoče resnico, če je ne najde, si jo ustvari. Stvarem, ki jih je znanost proglasila za hipoteze, smo verjeli kot resnici.

»Na poti med skrivnostjo in stvarnostjo« je bila tema nekega ponedeljkovega večera. Človek je razpet med ta dva pola. Ves je sicer obdan s stvarnostjo, včasih jo hudo občuti, a vendar je v svoji zavesti mnogo bliže skrivnosti. Ali se človek ne sprašuje vedno znova čemu, zakaj vse to, kar me obdaja, čemu taka zgodovina kot jo imamo, čemu vse trpljenje? To zadnje vprašanje je gotovo najbolj pogosto, ker človeka najjasneje zadene. BOŽJA BESEDA mi je na tej poti prva izrecno spregovorila o skrivnosti. Božja beseda je potopis človeške poti med skrivnostjo in stvarnostjo. Ko se je človek pustil klicu božje besede, je postal božje ljudstvo, ki si je prizadevalo skleniti most med obema bregovima. Sklepni kamen, ki je most dokončno zgradil, je Jezus Kristus. Ta sklepni kamen je novi človek; Kristus je vzorec novega človeka.

Biti odrešen je bila težnja človeka od pradavnine do danes. Nenehno je človek razmišljal in hrepenel po odrešenju. Vkljenjen je namreč v čas, vkljenjen v materijo. Sredi človeškega hrepenenja po prihodu novih časov je Bog vstopil v zgodovino in času dal smer, pomen, popolnost. Čas teče v nesmrtnost. Čeprav se dvigamo nad materijo in jo obvladujemo, nas materija vedno privlači in pritegne k sebi ter zasušnji. Najhuje je, ko človek postane cinik, ko mu postane vsak napor za rešitev nesmisel. Kristus-Bog je postal človek-materija, vmesil se je vanjo. Materijo je odrešil. Nad kruhom je rekel: »To je moje telo.«

Po Veliki noči smo se zaustavili ob dogodkih s poti v Emavs. Iz Jeruzalema v Emavs je neskončna pot, ki je v vsakem človeku. Je pot iz kraja naših načrtov, naših pričakovanj in veselja. Na tej poti se s človekom plazi otožnost in obžalovanje, kajti človek ni mogel uresničiti človeškosti, v katero je veroval. Ne veruje več v človeka, zato je potreben nekdo, ki bi korake usmeril, ki bi pokazal pot. Vzorec takega človeka je Kristus, ki nič ne ve o »polomu« v Jeruzalemu. Tako mora biti kristjan človek, ki ne ve nič o polomih, ker je človek upanja in vere v objlubo.

Poleg omenjenih tem pa ni primanjkovalo razgovorov, v katerih smo sku-

šali razčistiti notranje probleme skupine. Pretresali smo odnose med nami v skupni želji, da bi odpravili morebitne nesporazume. Pri tem smo večkrat poudarili potrebo po odgovornosti v našem občestvu. Hočemo se vzgojiti v odgovorne ljudi.

Vse to je le del našega dela. Večino teksta za ta pregled našega letošnjega ustvarjanja sem zbral v svojih zapiskih. Mnogo zapisanega je nastalo po besedah našega voditelja, marsikaj smo povedali tudi mi mladi. Marsikje se pozna, da so stvari nejasne, da iščemo, in prav je tako. Za občestvo je morda pomembnejša od rednih tedenskih srečanj MOLITEV V SKUPNOSTI. Občestvo mora moliti, zato se vsak dan zbiramo pri prijateljih in molimo večernice. Enkrat ali dvakrat letno se odpravimo na kratek izlet, da bi bili več časa skupaj in se tako bolje povezali. Poseben pečat daje izletu maša. V božičnem in postnem času posvetimo eno ponedeljkovo srečanje maši. Obenem se vzgajamo, da bi nam nedeljska maša ne zadostovala, ampak da bi začutili potrebo tudi po delavniških mašah. Po svojih močeh pomagamo tudi na duhovnih vajah - dnevih duhovnosti.

Zrela krščanska osebnost, v kar hočemo zrasti, ni nekaj dokončnega, nekaj, kar lahko dosežeš, ampak je pot proti nekemu cilju. Kristjan je namreč človek POTI. To hočemo biti, hočemo hoditi za Njim.

Joško Fajdiga

VIZITKE

JURČE IN TOMO E.

MOJ DED SO IZ ... KENIE

OŽBEJ MINIKIJ

DED VOZNIK
ZAGRABI KUMA - N. Z.

Letos praznujemo stoletnico rojstva našega velikega ustvarjalca pisatelja dr. Ivana Preglja.

V vizitkah je zbranih nekaj njegovih del: ljudska povest, ki prikazuje trd boj naših koroških bratov; ljudska povest, znana bolj kot Peter Pavel Glavar; zgodba o trpki in trpeči Istri; pripovedi zdravnika.

(Branko)

RAST, mladinska priloga Mladike 9/83. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, november 1983. To številko je uredil Tomaž Simčič.